ବିନ୍ଦୁ ବିମର୍ଶ
Bindu Bimarsha
ISSN NO: 3049-2807(O)
ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଙ୍କ, ଦ୍ୱିତୀୟ ସଂଖ୍ୟା ॥ ଏପ୍ରିଲ୍ - ଜୁନ୍ ୨୦୨୬
VOLUME NO: II, ISSUE NO: II ॥ APRIL—JUNE 2026

ଅଲଭ୍ୟବାଦ ଓ ପାପୁଲିଏ ଖୁସି

ମାନଶ୍ରୀ ମହାନ୍ତି
ଗବେଷିକା, ଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟ ବିଭାଗ, ଫକୀରମୋହନ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ, ବାଲେଶ୍ୱର

Date Of Submission: 05–01-2026 **Date Of Publication:** 14-04-2026

ABSTRACT ॥ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ସାର

ଆଧୁନିକ ଗଳ୍ପଧାରାର ଅନ୍ୟତମ ଗାଳ୍ପିକ ଡ. ସୁରେଶ ଛୋଟରାୟ ପ୍ରଚଳିତ ପରମ୍ପରାରୁ ପାଦେ ଆଗରେ । ଶାଳୀନ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ଗଳ୍ପର ଶ୍ରୀ ବୃଦ୍ଧି କରି ସେ ସଦା ସଫଳ । "ପାପୁଲିଏ ଖୁସି" ରେ କଥାର କୁହୁକ,ଶବ୍ଦର ମହକ, ପୁଣି ଶୈଳୀର ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ଅସାମାନ୍ୟ ଚୁମ୍ବକୀୟ ଶକ୍ତି ରହିଚି ଏସବୁ ଗଳ୍ପରେ । ଅଦ୍ଭୁତ ପୂର୍ବ ନୈତିକ ଦୃଷ୍ଟି ଏବଂ ଚିରନ୍ତନ ସତ୍ୟର ଉପସ୍ଥାପନା ପାଠକୀୟ ଆଦୃତ ଆହ୍ୱାନ କରେ। ଅଲଭ୍ୟ ଯାହା ଅପ୍ରାପ୍ତ । ଅଲଭ୍ୟବାଦ ବ୍ୟକ୍ତିଚେତନାକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରେ । ଶକ୍ତି, ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ବିସ୍ତାର କରେ । ଜୀବନକୁ ମୂଲ୍ୟଯୁକ୍ତ କରେ। ପ୍ରେମର ଅର୍ଥ ଏକ ନୂତନ ଜୀବନର ଅନ୍ୱେଷଣ । ବଞ୍ଚିବାର ବିକଳ୍ପ ସନ୍ଧାନ । ଅଲଭ୍ୟବାଦ ଏହି ଯୁକ୍ତାତ୍ମକ ଚେତନାକୁ କ୍ରିୟାଶୀଳ କରାଏ ।

ARTICLE NUMBER: BB-II-II-2026-05

ORC ID: 0009-0006-9567-3110

DOI: 10.64647/bb.vol.2.issue.2.2026.5

E-MAIL: mail2manashreemohanty@gmail.com

REVIEW STATUS: Double-Blind Peer Reviewed

LANGUAGE OF THE ARTICLE: Odia

TYPE OF ARTICLE: Philosophical / Reflective

ପ୍ରମୁଖ ଶବ୍ଦାବଳୀ :
ସାଉଁଟିବା, ଇନ୍ଦ୍ରିୟାତୀତ, ଅଭିବ୍ୟଞ୍ଜୟତ, ପ୍ୟାହା, ବ୍ୟଭିଚାରିତା, ତାତ୍ସଲ୍ୟବୋଧ, ମାନବ ଧର୍ମିତା, ଅଲଭ୍ୟ, ଆବେଗାତ୍ମକ, ସ୍ୱର୍ଦ୍ଧିତ

ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ ଗଳ୍ପ ରଚନା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ପ୍ରଖ୍ୟାତ ନାମା ଗାଳ୍ପିକ ଭାବେ ଡ. ସୁରେଶ ଛୋଟରାୟ ସୁପରିଚିତ। ଶତାବ୍ଦୀ ବ୍ୟାପୀ ଆଚ୍ଛନ୍ନ କରି ରଖିଲା ପରି ଅନେକ କାହାଣୀ ତାଙ୍କ ଲେଖନୀ ମୁନରେ ଜୀବନ୍ୟାସ ପାଇଛି । ତାଙ୍କ ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱରେ ଘଟିଥିବା ସମସ୍ତ ବାସ୍ତବ ଘଟଣା ଅନୁଧ୍ୟାନ କରି ଏବଂ ପ୍ରଶାସନିକ କର୍ମମୟ ଜୀବନକୁ ସମ ସ୍ତରରେ ସନ୍ତୁଳିତ କରି ଗଳ୍ପର ଧାରାକୁ ପ୍ରସାରିତ କରିଛନ୍ତି । ନିଛକ ବାସ୍ତବତାକୁ ନେଇ ତାଙ୍କ ଗଳ୍ପ ସଂସାର ଗଢି ଉଠିଛି । ଆଉ ସେହି କାରଣରୁ ତାଙ୍କର ଗଳ୍ପ ଜଗତ ବେଶ ସୁଦୃଢ ଓ ସମୃଦ୍ଧ । "ମାନବ ଧର୍ମିତା, ସଂସାରବାଦିତା, ଅନୁଭବ ଓ ଅଭିଜ୍ଞତା ଏବଂ ଜୀବନ୍ତ ପରିବେଶ ପ୍ରତି ଆନ୍ତରିକତା ତାଙ୍କ ଗଳ୍ପର ମୂଳ ପୁଞ୍ଜି ।" (ଓଡିଆ ସାହିତ୍ୟର ଇତିହାସ -ସୁରେନ୍ଦ୍ର ମହାରଣା -ପୃ -୭୩୩) । ମଣିଷ ଅନ୍ତରର କଥା କହିବା ବେଳେ ସେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭାବପ୍ରବଣ ହୋଇଛନ୍ତି । ଜୀବନର ଅନୁଭୂତି ଓ ଅଭିଜ୍ଞତାକୁ ଏକାଠି କରି ଗୁନ୍ଥି ଦିଅନ୍ତି ନିଜ ଗଳ୍ପମାନଙ୍କ କଳେବର ଭିତରେ । ତାହାହିଁ ତାଙ୍କ ଗଳ୍ପକୁ କରେ ଜୀବନ୍ତ ଓ ହୃଦ୍ୟ । ସମାଜର ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରରୁ ସେ ସାଉଁଟି ଆଣନ୍ତି ଚରିତ୍ର ସବୁ । ଧନୀ ଗରିବ, କିଶୋର ଯୁବକ, ପ୍ରୌଢ ବୃଦ୍ଧ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷର ଚିତ୍ର ସେ ଆଙ୍କନ୍ତି ଲେଖନୀ ମୁନରେ ସଜୀବ କରି।

'ଅଲଭ୍ୟବାଦ' ଇଂରାଜୀ ରୋମାଣ୍ଟିସିଜିମର ଆକ୍ଷରିକ ଓଡ଼ିଆ ପ୍ରତିଶବ୍ଦ ନହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏହା ରୋମାଣ୍ଟିଜିମର ବ୍ୟାପକତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ । ଅଲଭ୍ୟ ଅର୍ଥ ଯାହା ଅପ୍ରାପ୍ତ । ସୁଦୂର ମୋହ, ରୂପର ଆକର୍ଷଣ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟାତୀତ ଓ କଳ୍ପନାତୀତ ଏକ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଜଗତର ପରିକଳ୍ପନା । ଦେହ ଭିତରୁ ଦେହାତୀତ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ରୂପମୋଚନ । ପ୍ରାପ୍ତିରେ ଅପ୍ରାପ୍ତିର ଇସ୍ତାହାର । ରୋମାଣ୍ଟିକ ଚେତନାର ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଇତିହାସ, ସାହିତ୍ୟ ଯୁଗାନୁସାରୀ ଯୁଗ ପରିବର୍ତ୍ତନ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସାହିତ୍ୟର ବିଭିନ୍ନ ଅଙ୍ଗରେ ପରିବର୍ତ୍ତନର ସୂତ୍ରପାତ ହୋଇଥାଏ । ପୁନରାୟ ମାନବର ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସାହିତ୍ୟର ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଆଦର୍ଶର ବିଶେଷ ପ୍ରବଣତା ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇଥାଏ । ସେହିପରି ନୂତନ ରୁଚୀବୋଧ ଓ ସମାଜ ନୀତିର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଯୋଗୁଁ ୟୁରୋପୀୟ ସାହିତ୍ୟରେ ଅଷ୍ଟାଦଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ଏକ ଆନ୍ଦୋଳନର ସୂତ୍ରପାତ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ସେହି ଆନ୍ଦୋଳନ ରୋମାଣ୍ଟିକ ସାହିତ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ପ୍ରେରଣା ଦେଇଥିଲା ।

ପାଇବାର ଉତ୍କଣ୍ଠାରୁ ରୋମାଣ୍ଟିକର ଅଯଥାରମ୍ଭ ।

cc BY NC

ସେହି ଉତ୍କଣ୍ଠା ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ହେଉ କିମ୍ବା ଦୈହିକ ସ୍ତରରେ। କିନ୍ତୁ ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ଯେଉଁ ଚେତନାର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଘଟିଥାଏ ତାହା ଡ. ସୁରେଶ ଛୋଟରାୟ ଗଳ୍ପରେ ଅଭିବ୍ୟଞ୍ଜିତ ହୋଇଛି । ପ୍ରେମର ଦୈହିକ ପରମ୍ପରାକୁ ପଛରେ ପକାଇ ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ଆଗକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଦାୟିତ୍ୱବାନ ହେବା ସହିତ ନିସ୍ୱାର୍ଥପର ବ୍ୟକ୍ତିବାଦୀ ଏବଂ ଆବେଗାତ୍ମକ ହୋଇ ଅନ୍ୟ ପଥକୁ ସଂଚରିତ କରିଛି । ଏହି ସବୁ ଭାବନାକୁ ନେଇ ମାନସିକ ଚେତନାର ଗୋଟିଏ ପୃଷ୍ଠାକୁ ଓଲଟାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି 'ପାପୁଲିଏ ଖୁସି' ଗଳ୍ପ ସଙ୍କଳନରେ ଥିବା ଗଳ୍ପ ଗୁଡ଼ିକ ।

ମଣିଷ ମନରେ ଆଶା ସୃଷ୍ଟି କରିବା ଏବଂ ବାହ୍ୟ ପ୍ରକୃତିକୁ ଅନ୍ତଃପ୍ରକୃତି ମଧ୍ୟରେ ରଖିବା ସ୍ରଷ୍ଟାର ମୌଳିକତା ମଧ୍ୟରେ ରହିଥାଏ । ବାହ୍ୟପ୍ରକୃତିର ବର୍ଣ୍ଣନା କେବଳ ଚରିତ୍ର ମାଧ୍ୟମରେ ସୀମାବଦ୍ଧ ଥିଲା, ବ୍ୟକ୍ତିଚେତନା ସହିତ ବାହ୍ୟଚେତନାର ଯେଉଁ ଅନାବିଳ ସମ୍ପର୍କ ତାହାକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ସ୍ରଷ୍ଟାର ମୌଳିକତାରେ ଥାଏ । ହୃଦୟ ଭିତରେ ଯେଉଁ ଭାବନା ଆସୁଛି ତା'ର ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ପ୍ରକାଶ କରିବା ହିଁ ଅଲଭ୍ୟବାଦର ସୁଦୂର ପ୍ରସାର କରିବା । ଦୁଖ ଅପ୍ରମିତ' ଗଳ୍ପରେ 'ଅଞ୍ଜନା' ଚରିତ୍ର ମାଧ୍ୟମରେ ଏହା ସ୍ୱଷ୍ଟ ହୋଇଛି। ଭବିଷ୍ୟତରେ ଲୋଭ ପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନକୁ ମୁଖ୍ୟ ପାହ୍ୟା ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ । ଅଞ୍ଜନା କଲେଜ ସମୟରେ ସନ୍ତୋଷକୁ ପ୍ରେମ ବିବାହ କରି ମଧ୍ୟ ନିରାଶାର ସ୍ରୋତରେ ଭାସମାନ ଅବସ୍ଥାରେ ଏଣେ ତେଣେ ବହୁ ଅବସ୍ଥାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଛି । "ପ୍ଲସଟୁ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ । ମଫସଲ ଗାଁ'ରୁ କଲେଜ ଯିବା ଆସିବା ବାଟରେ ଦିନେ ଦେଖା ହେଲା ସନ୍ତୋଷ ସହିତ । ସେଇ ପ୍ରଥମ ଦେଖାରେ ପ୍ରେମ । କିଛି ଦିନ ଲୁଚା ଛପା ପ୍ରେମ ପରେ ପାଠ ପଢାରେ ଡୋରୀ ବାନ୍ଧି ସମସ୍ତଙ୍କ ଅଗୋଚରରେ ଲୁଚି ବାହା ହୋଇପଡିଲୁ । ସନ୍ତୋଷଙ୍କର ସ୍ୱଚ୍ଛଳ ପରିବାର ସାମ୍ନାରେ ମୋ ପରି ଗୋଟେ ଦିନ ମଜୁରିଆର ଝିଅକୁ ସେମାନେ କେମିତି ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତେ ?" (ପାପୁଲିଏ ଖୁସି ,ପୃଷ୍ଠା -୫୮) ସମାଜର ବ୍ୟଭିଚାରିତା ଓ ସ୍ୱାର୍ଥପରତାରେ ଅଞ୍ଜନା ନିଜକୁ ଦାୟିତ୍ୱବାନ ମା ହୋଇ ଦୁଇ ପୁଅର ଉଚ୍ଚତର ଭବିଷ୍ୟତ ହୋଇ ଛିଡା ହୋଇଛି । ପ୍ରେମ ତା'ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ବାହ୍ୟ ବିଡମ୍ବନା ସଦୃଶ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇଛି ।

ରୋମାଣ୍ଟିକ କହିଲେ କଳ୍ପନାଯୁକ୍ତ କାବ୍ୟ, ଜନପ୍ରିୟ ପୁସ୍ତକ, କୋମଳ, ଶିଷ୍ଟ, ଭାବପ୍ରବଣ ଏବଂ ବିଷାଦକୁ ବୁଝାଏ। ଏହି ଭାବନାକୁ ଅଧିକ ସ୍ୱଷ୍ଟତର କରିଛି "ପାପୁଲିଏ ଖୁସି" ଗଳ୍ପର ଶଶାଙ୍କ ଚରିତ୍ର । ଶଶାଙ୍କ ବାଲ୍ୟବସ୍ଥା ଓ ଯୌବନାବସ୍ଥାରେ ଗ୍ରାମର ବ୍ରାହ୍ମଣ ଝିଅକୁ ଭାରତୀକୁ ଭଲପାଇଛି । "ତୁମ ବାଟକୁ ଚାହିଁ ବସିଛି ଶଶାଙ୍କ ଭାଇ । ତୁମକୁ ନ ପାଇଲେ ବଞ୍ଚିପାରିବିନି । ଘରେ ଯଦି ବାଧ୍ୟ କରନ୍ତି, ଜୀବନ ହାରିଦେବି ସିନା, ତୁମ ଛଡା ମୁଁ ଆଉ କାହାର ହୋଇପାରିବିନି । କିଛି ନ ହେଲେ ସାରା ଜୀବନ ଏମିତି ତୁମକୁ ଚାହିଁ କୁଆଁରୀ ରହିଯିବି ବରଂ ସେଥିପାଇଁ ଦୁଃଖ ନାହିଁ ।" (ପାପୁଲିଏ ଖୁସି - ପୃଷ୍ଠା -୧୩) ସମୟ କ୍ରମେ ସୁମିତ୍ରା ମଧ୍ୟ ଶଶାଙ୍କ ଜୀବନରେ ପ୍ରେମର ସ୍ରୋତ ଆଗକୁ ବଢାଇଛି । ସେମାନଙ୍କ ମତରେ ପ୍ରେମ ଏକ କାଳ୍ପନିକ ବସ୍ତୁ, ଗୋଟିଏ ଭାବପ୍ରବଣ ମାତ୍ର ଯାହା ଜଣେ ଜଣଙ୍କଠୁ ଦୂରେଇ ଗଲେ ତା'ର ଅନ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ଯାହା ଫଳରେ ସୁମିତ୍ରା ଏବଂ ଭାରତୀ ଦୁହେଁ ବିବାହ ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଛନ୍ତି । ଶଶାଙ୍କ ନିଜର ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇ ସହରକୁ ଯାଏ ଏବଂ ଜଣେ ଦାୟିତ୍ୱବାନ, ନୀତିନିଷ୍ଠ ବ୍ୟକ୍ତିବାଦୀ, ଯୁକ୍ତିନିଷ୍ଠ ମଣିଷ ହୋଇ ଶୋଷକ ଶ୍ରେଣୀ ଲୋକଙ୍କ ଠାରୁ ଗ୍ରାମର ଦାଦନ ଗୋଷ୍ଠୀକୁ ରକ୍ଷା କରେ । ପ୍ରେମର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଅବସ୍ଥାରୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଶୀର୍ଷ ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚେ । ନିଜର ମା, ସମ୍ପର୍କୀୟ ଆତ୍ମସୋଦରଙ୍କ ପାଇଁ ନିଜର ଭାବପ୍ରବଣତାକୁ ପ୍ରକାଶ ନ କରି ନିଜକୁ ଦୃଢଯୁକ୍ତିବାଦୀ, ନୀତିସମ୍ପନ ସ୍ୱଷ୍ଟ ପ୍ରତୀତ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ କରିଛି ଶଶାଙ୍କ । ପ୍ରେମର ପରିବର୍ତ୍ତିତ ଲକ୍ଷଣକୁ ସେ ସ୍ୱଇଚ୍ଛାରେ ନିଜ ମନରେ ସ୍ଥାନ ଦେଇଛି । ପ୍ରେମର ପ୍ରସାରିତ ରୂପକୁ ନିଜର ମାତୃଭୂମିର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ଶ୍ରଦ୍ଧାର ସହ ଅର୍ପଣ କରିଛି ।

ଐତିହାସିକ ବୀରଗାଥାକୁ ନୂତନ ଭଙ୍ଗୀରେ ପ୍ରକାଶ କରିଥାଏ ଅଲଭ୍ୟବାଦ । ଏହି ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀକୁ ନେଇ ରଚିତ "ଚଟି ଗାଁ" ଗଳ୍ପର ଚରିତ୍ର ସପନ ହାଲଦାର । ଚିଲିକାର ଚଢେଇହଗା ପର୍ବତରେ ରିଫ୍ୟୁଜି ଦଳର ଅତ୍ୟାଚାର, ଶୋଷକ ଗୋଷ୍ଠୀର ଶୋଷଣ ତତ୍ସହିତ ସପନ ହାଲଦାର ପତ୍ରାଳି ସହିତ ପ୍ରେମ । ସପନର ପତ୍ରାଳି ସହିତ ବିବାହ ହୋଇଛି ସତ ମାତ୍ର ବିବାହ ପରଦିନ ରିଫ୍ୟୁଜି ମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତଃଶୋଷିତ ହୋଇ ପତ୍ରାଳି ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିଛି । ସପନର ମର୍ମଭେଦୀରେ ଯେଉଁ ଶୂନ୍ୟ ସ୍ଥାନ ତାହା ଚିଲିକାର ରିଫ୍ୟୁଜି ପାଇଁ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି । କାମନା ବାସନାର ଜ୍ୱାଳାରେ ସପନ ଅନ୍ତଃଭେଦି ସତ୍ତାକୁ ଆତ୍ମଗୋପନ କରି ରଖିଛି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଠାରେ । କିନ୍ତୁ ପତ୍ରାଳିକୁ ନେଇ ତା'ମନରେ ଯେଉଁ ଭଲପାଇବା ତାହା ଚିରଜୀବନ୍ତ ହୋଇରହିଛି ।" ପତ୍ରାଳିକୁ ମୁଁ ବହୁତ ଭଲପାଉଥିଲି । ଆମ ଦୁହିଙ୍କ ପ୍ରେମ, ଭଲପାଇବା ଅନେକ ବର୍ଷ ଧରି ଆମ ଦେଶଠୁଁ ଏଠି ରିଫ୍ୟୁଜି ହେଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି କାହାକୁ ଛାଡି ରହିପାରିନୁ । ଯେକୌଣସି ଉପାୟରେ ଆମ ଭଲପାଇବାକୁ ଜୀବିତ ରଖି ଶେଷରେ ଏଇଠି ଆମର ଶୁଭ ପରିଣୟ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା ।" (ପାପୁଲିଏ ଖୁସି -ପୃଷ୍ଠା – ୫୦)

ଦୈହିକ କାମନା ବାସନାରେ ଜର୍ଜରିତ ହୋଇଛି "ଅକ୍ଟୋପସ୍ " ଗଳ୍ପର ଯଯାତି ଓ ସୁନନ୍ଦା । ପ୍ରେମର ଅପରିବ୍ୟାପ୍ତ ସୀମାରେଖାଠାରୁ ବହୁ ଦୂରରେ ରହି ନିଜକୁ ନିକ୍ଷେପିତ କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି ଦୁହେଁ । ଯଯାତି ଓ ସୁନନ୍ଦା ଦୁହେଁ ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ପ୍ରେମ ଅକଥନୀୟ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଜଡ଼ିବୁଦ୍ଧି ଶେଷକୁ ନିସଙ୍ଗତାକୁ ଆପଣେଇଛି । କୁମାର ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ରାତିରେ ମାର୍ବଲର ଜହ୍ନକୁ ଦେଖି ସୁନନ୍ଦା ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଛଟପଟ ହେଉଥିବା ସ୍ଥଳେ, ଯଯାତି ଅନ୍ୟର ସୁଖ ସମୁଦ୍ରରେ ପହଁରିବାରେ ଲାଗିଛି । ମାନସିକ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଉପଶମ ପାଇଁ ଯଯାତି ଚାକିରିକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ସୁନନ୍ଦା ସହିତ ବହୁଦୂରକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଛି । ଶେଷରେ ନିସଙ୍ଗତାବୋଧକୁ ନେଇ ଜୀବନଚର୍ଯ୍ୟା କରିଛନ୍ତି । "ସୁନନ୍ଦା ଭାବୁଛି ବୁଢାବର ମିଳିଥିଲେ କ୍ଷତି କ'ଣ ହୋଇଥାନ୍ତା ? କେଉଁ ସୁଖ ସମୁଦ୍ରରେ ଏବେ ଭାସୁଛି କି ? ଯଯାତି କବାଟରେ ଠକ ଠକ କରିବା ଜାଣି ସୁନନ୍ଦା ଆଗ୍ରହରେ ଧାଇଁ ଗଲା କବାଟ ଖୋଲିବାକୁ । ସବୁ ଦିନପରି ଯଯାତି ଆଜି ବି ଆସୁ ଆସୁ ବିଛଣା ଧରିଲା । ଏବଂ କହିଲା -ସୁନନ୍ଦା ତୁମେ ଖାଇନିଅ ମୁଁ ଖାଇଛି ।" (ପାପୁଲିଏ ଖୁସି -ପୃଷ୍ଠା -୧୯)

ଆଧୁନିକ ଶୈଳୀରେ ଜୀଇଁବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଆଧୁନିକ ପଦ୍ଧତିକୁ ନିଜର କରିବାରେ ଲାଗିଛି ଏଇ ସମାଜ । ସମାଜରେ

ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁର ସଂଜ୍ଞାକୁ ବଦଳାଇ ଆଧୁନିକ ସଂଜ୍ଞାକୁ ଅନୁସରଣ କରିବାରେ ଲାଗିଛି । ପ୍ରେମର ମଧ୍ୟ ସଂଜ୍ଞା ବଦଳିଯାଇଛି । ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ହେଉଥିବା ପ୍ରେମଠାରୁ ବହୁଦୂରରେ ରହି ଦୈହିକ ପ୍ରେମକୁ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଛି, ଯାହାର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ "ଆଲୁଅର ଆରପାଖ "ଗଳ୍ପରେ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହୋଇଛି ରୋହିତ ନାଗେଶଙ୍କ ଚରିତ୍ରରେ । ୬୦ ବର୍ଷୀୟା ବୃଦ୍ଧ ସେ । ବୃତ୍ତିରେ ଜଣେ ଶିକ୍ଷକ। ମାତ୍ର ପ୍ରେମର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହି ଜଣେ ଛାତ୍ରୀ ପ୍ରତି ଆଶାତୀତ ଭାବରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଛନ୍ତି । ବୟସର ତାରତମ୍ୟ ପ୍ରେମ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାତ୍ସଲ୍ୟବୋଧ ମନେକରିଛନ୍ତି । ଏଗାର ବାର ବର୍ଷର ଛାତ୍ରୀ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ପ୍ରେମଭାବ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଗର୍ଭବତୀ ହୋଇଛି ଛାତ୍ରୀଜଣକ । " ବାବୁ, ତା ପେଟ ସଫା କରିଦେ । ବିଚାରୀ ବଞ୍ଚିଯାଉ । ଗରିବ ପିଲାଟା ବାବୁ । ସାତ କିଲାସରେ ପାଠ ପଢୁଛି ।" (ପାପୁଲିଏ ଖୁସି -ପୃଷ୍ଠା -୩୭)

ରୋମାଣ୍ଟିକ ଅନୁଭବ କେବଳ ପ୍ରେମ ଓ ପ୍ରଣୟାଶକ୍ତିକୁ ବୁଝାଏ ନାହିଁ । ପ୍ରେମବୋଧ ରୋମାଣ୍ଟିକ ଚେତନାର ଅଂଶବିଶେଷ ସାମଗ୍ରିକ ନୁହେଁ । ଜଣେ ରୋମାଣ୍ଟିକ ପ୍ରବଣ ପୁରୁଷ /ବ୍ୟକ୍ତି ସଚୋଟ, ସ୍ୱାଭିମାନୀ ଓ ସ୍ୱର୍ଦ୍ଧିତ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ଅଧିକାରୀ /ଅଲଭ୍ୟବାଦ / ରୋମାଣ୍ଟିସିଜିମ ବ୍ୟକ୍ତି ଚେତନାକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରେ । ଶକ୍ତି, ସାମର୍ଥ୍ୟ ଓ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ବିସ୍ତାର କରେ । ଜୀବନକୁ ମୂଲ୍ୟଯୁକ୍ତ କରେ। ପ୍ରେମରେ ଅର୍ଥ ଏକ ନୂତନ ଜୀବନର ଅନ୍ୱେଷଣ । ବଞ୍ଚିବାର ବିକଳ୍ପ ସନ୍ଧାନ । ରୋମାଣ୍ଟିକ ଚେତନା ଏହି ଯୁକ୍ତାତ୍ମକ ଚେତନାକୁ କ୍ରିୟାଶୀଳ କରାଏ ।

ସହାୟକ ଗ୍ରନ୍ଥସୂଚୀ

୧. ଛୋଟରାୟ, ସୁରେଶ। ପାପୁଲିଏ ଖୁସି. ପଶ୍ଚିମା ପବ୍ଲିକେଶନ, ନୟାପଲ୍ଲୀ, ଭୁବନେଶ୍ୱର।

୨. ପ୍ରଧାନ, କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର। ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ସାହିତ୍ୟ ଓ ସମୀକ୍ଷା ତତ୍ତ୍ୱ. ପ୍ରାଚୀ ସାହିତ୍ୟ ଅନୁଷ୍ଠାନ, ବିନୋଦ ବିହାରୀ, କଟକ।

୩. ସ୍ୱାଇଁ, ଦିଲୀପ କୁମାର। ପ୍ରାଚ୍ୟ-ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଓ ପ୍ରାଦେଶିକ ସାହିତ୍ୟ ତତ୍ତ୍ୱ. ବିଜୟିନୀ ପବ୍ଲିକେଶନ, କଟକ।

୪. ମହାରଣା, ସୁରେନ୍ଦ୍ର। ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ଇତିହାସ. ଓଡ଼ିଶା ବୁକ ଷ୍ଟୋର, ବିନୋଦ ବିହାରୀ, କଟକ।

BINDU BIMARSHA...

FIELD	DETAILS	PLAGIARISM QR
FUNDING STATEMENT	This research received no external funding	
CONFLICT OF INTEREST	No	
PLAGIARISM TEST	Yes (Drillbit)	
SIMILARITY INDEX	0 %	
ETHICAL APPROVAL	Not applicable	
CITE:	Mohanty, Manashree. "Alabhyabad O Papulie Khusi." *Bindu Bimarsha*, vol. 2, no. 2, Apr. 2026, pp. 28–30. Crossref, https://doi.org/10.64647/bb.vol.2.issue.2.2026.5.	